

(המשך מעמוד 27)

אתו לא פעם, כמו אוזון, מפי אי שום ערביים, וביכולם אנשי אש"ף. אם לא תהיה דרך אחרת, זו תהיה הדרך.

לפי פלד: "לפי ההנחה שלך, כל אחד מהם, כל מי שירצה בכך ובעל עשרה ילדים יחליט להיות אזרח נאמן, לדבר עברית (אני מניח שהכוונה הייתה: לדבר עברית), ללכת לבתי-ספר עבריים, לשלם מיסים, להתייחס לצבא, ליתרג על ביטחון המדינה, לבחור ולהיבחר לכנסת — והכל כדי לדפוק אותנו. נורא ואיום."

אפשר להשש על פי רמזים אלה, שפחד וחברון מתכוונים להעמיד לפני הערבים מבקשיהאזרחות תנאים באיזה שיעקרו את החשק דבר מליבם: דבר עברית, לשרת בצבא, לבטח את החינוך הערבי, ומה עוד.

אבל נניח שאכן כך יקרה. מתוך יאוש יסתגלו הערבים למצבם ברייך העברי, ויקבלו את אזרחות. היה הלאה?

פלד: "כעת, כמה יהודים יש? שלושה מיליון. כמה יהודים יש בעולם? 11 מיליון. ביחד 14 מיליון. כעת, אם תיווצר סכנה שהחוקה הישראלית תופל בכנסת בדרך דמוקרטית, משום ש-14 מיליון יהודים לא יצליחו — או לא ירצו — לתמוך בה, את רובם יחליטו שלא לעלות ומיפער ניכר מהתושבים הנוכחיים ירדו לארצות-הברית — שיהיה כך! לא מגיעה לעם היהודי מדינה משלו. ולא מעניין אותי מה כתוב בהצוה האז"ם ומה כתוב בתנ"ך ובכתבי הרצל ו'ז'בוטינסקי".

עוד נתחור לפסוקים אלה. בינתיים נציין

רק שפלד רואה אפשרות זו בעיניו הי אפורות, ואינו מציע לה פיתרון. אמא אם כן הפיתרון האמיתי הוא שיש לתת דאגה אנשים אלה את רחוק, להחזיק אותם במעמד של "גרים" חסרי כל זכויות, להעמיד מעבר לגבולות או לסלק בדרך אחרת. רק כמה שאפשר יותר מהם.

מובן שהוא דוחה בכוון ובשאינופנש את ה"אוטונומיה" של מנחם בגין, שתביא

לדעתו, לאצ"ל ערבי ולקק"ל ערבי, ולי הקמת מדינה פלסטינית.

כך או כך, הרייך של בני פלד לא יהיה יהודי ולא יהיה דמוקרטי. יהיה בו, קרוב לוודאי, רוב ערבי, ומובן מאליו שהוא לא יוכל לשמור על הריוות האדם.

מי שמזדק בדמוקראטיה, מוכרח גם לזקו בדמוקראטיה. הא כהא תליא.

זה אינו יכול להדאיג או להטריד את הגנרל המהבהב, כי השקפת-עולמו היא אנטי-דמוקרטית במילא — ולא רק כלפי הערבים.

חלום של התפשטות, כיבוש, סיפוח וי דיכוי עמים אחרים, גם כשהוא מטורף, אינו הופך את בעליו בהכרח לפאשיסט — אם לא יצטרפו לכך יסודות אחרים של השקפת-העולם הפאשיסטית. אולם, כי אופן מופלא, הדברים כימעט תמיד באים ביחד.

בני פלד אינו מרחיב בראיון זה את הדיבור על השקפת-עולמו החברתית והרעיונית, אך פה ושם פזורים בטכסט פסור קים, המשלימים את התמונה.

כל הגנרלים המהבהבים, בעולם כולו, המטיפים למלחמה ולהתפשטות, מוכרים גם על הורדת רמת המחיה. הכרירה הקלאסית היא "המאה או תותחים".

לעיתים קרובות נדמה, כי בעיניו הי קרות של המיליטריסט המצוי — הורדת רמת-המחיה אינה אמצעי בלבד, אלא מטרה בפני עצמה. תרופה לנפש הלאומית הגנועה ולגוף הלאומי הרכרוכי, מידה של סתגפנות היא חלק בלתי-נפרד מהשקפת-עולמו של הפאשיסט.

סתגפנות של העם, כמובן, ולא בהכרח שלו עצמו. הרמן גרינג, מי שהיה מפקד חיל-האוויר הגרמני, גיבור-מלחמה, טייס קרבי עטור-עיסורים, שהרבה לדבר על "המאה או תותחים", היה מפורסם בסער דות-השחיתות שלו, באוצרותיו השדודים ובאורח-חייו הבזבזני עד להדהים. גם הוא הגן על חגיגות-הארוחה של קציניו.

מתלונן פלד: "בשבת, בשעה תשע בבוקר, בין הי מילחמות, אי-אפשר למצוא מקום-חינה על שפת-הים כבר 16 שנה. אנחנו עשירים ולא נלחמנו קשה אף פעם.

...האם זו רמת-החיים היחידה שבה העם הזה יכול להתקיים? אתה רוצה לחיות רק כך? את תני: אני חי ברמת-חיים גבוהה, אינני מוכן לעבוד בשבילה, ולכן אני רוצה לוותר לאמריקאים. תגיד שאתה לא מוכן להקריב שום דבר כדי להשיג יעד של שלום ופריחה כלכלית בזכות עצמך. תגיד שאתה רוצה לחיות כפי שאתה חי כעת. תודה בואת".

הגנרל, שנהוג הצמוד מחפש מקום-חינה בשבת בבוקר למכונית-השרד שלו, אינו מתעניין בגורלם של מאות האלפים החיים על גבול העוני, ושאינם חולמים על מכור בית, ולא כל שכן על מקום-חינה. את רמת-המחיה של העם הזה צריכים להוריד באופן דראסטי, כדי לממן את "הצטרפת הקנה" או הרייך. תותחים במקום חמאה.

אם השאיפה לרמת-חיים נאותה היא רק אחת המחלות הפוקדות אותנו. האלוף אינו חוסך את שיבטו. הדמוקרטיה המשתוללת אוכלת כל חלקה טובה.

אם יש משהו שאני חושש ממנו, הרי זו רוחו של העם. אם יש חזית אחת שנפרצה אצלנו, הרי זו המירקס המוראלי של העם הזה, או, ליתר דיוק, של מי שמדבר בשמו. לפחות כלפי חוץ נוצר הרושם שלא נותר לעם הזוט-שרדה: מפוי נק, לא מוכן להקריב שום דבר למען שום דבר.

עם מפונק. עם שאינו מוכן להטי ריב. וגם עם מטימטם.

הישראלי המצוי, בחייו הפרטיים, הוא אדם די נבון ונורמאלי, אבל בחייו הי ציבוריים הוא מטומטם.

כאן אנו מגיעים אל כותרת, הטבעה במחאתו של הפאשיסט הי מצוי. היא בולטת בכתיבתם של כל הפאשיסטים למיניהם, גנרלים ומוראליים-ראשונים כאחד.

מצד אחד: האופי הפאשיסטי הוא מת-נשא ושחצן, והוא חודר בוז לעם הפשוט. מצד השני: השקפתו האנטי-דמוקרטית מבוססת על זילזול תהומי בעם, אך באותה שעה מעלה הפאשיסט את העם הזה על נס כפאר היצירה, שמגיע לו להשמיד עמים אחרים או לרדות בהם. "עם אדוניים",

"גזע עליון", "עם סגולה", "עם נבחר", "הגזע הארי", "הגזע הלבן" ומה עוד. עד הפתירה ההגיונית הזאת מתגבר הפאשיסט המצוי באחד צעות המצאה, שהיא חיונית לתפני סת-העולם הפאשיסטי: "האויב הפנימי".

א העם הוא רקוב. לא העם הוא רכרוכי, פחדן, מטומטם. לא העם הוא, בעצם, בסדר. אבל יש מי שמשקית

האיוף פלד
חמאה או תותחים?

אותו. יש מי שהורס אותו מבפנים. יש גייס חמישי. האויב הפנימי: היהודים, הבני נים החופשיים, האינטלקטואלים, הקומוניסטים, הקסמופולויטים, מחללי-הגזע, אויבי-המחפכה, הטרוצקיסטים, בני-השמן, הארזים מים, השחורים, הוורודים.

אין פאשיזם, ואין שום מישטר טוטאליטרי, שאין לו אויב פנימי. גם לפלד יש, ברוך השם.

העם הוא מפונק, מטומטם, חסר-מוראל? זה רק נדמה. כי: "אני חושב שזו קליפה דקה".

הכיצה, שאל המראיין, האם יש קשר מתוחכם, שהופעל נגדנו על-ידי האויב? כאן בא אחד ההיבטים החשובים של יום ביותר של הגנרל, השופך אור אל תוכני נישמתו.

נא לקרוא בעיון: "אינני מאמין שיש תוכנית-אב המכונה 'אין הרוס את המירקס המוראלי של מדינת ישראל', אבל אני מאמין שזו פעולה מתחכמת יחסית — שהייתי מתפלא אלי מלא בצועה — המונחית על-ידי הגוש המיזרחי ביכלל, וברית-המועצות בפרט, ובמודע ושלא במודע על-ידי פלגים בעם היחודי, שמעולם לא ראו בעין יפה את הפיתרון הציני.

"אני סבור שיש מחזאים, משוררים, זמרים, ציירים, סופרים, מורים, פרופסורים — שיש מישהו שעודר להם ודואג שייכלו בדרך הזאת. באווירה הכללית של מדינה דמוקראטית חופשית עד קיצוניות — גופים כאלה יכולים לפעול בקלות. למדינה הזו אין אפילו נוגדן אחד.

כדאי לקרוא פסוקים אלה פעמיים-שלוש. נאמר בהם, לא פחות ולא יותר מאשר כי:

מוסדות סמויים של ברית המועצות וגרורותיה פועלים כדי להרוס את המדינה מבפנים.

הם עוזרים על-ידי פלגים בעם היהודי, לא יהודים, אלא פלגים. ולא פלג אחד, אלא כמה פלגים.

המוראל הלאומי נהרס על-ידי מחדאים, משוררים, זמרים, ציירים, סופרים, מורים, פרופסורים, כלומר: האינטליגנציה של המדינה.

הם עוזרים זאת, במודע ושלא במודע: כלומר: לפחות חלק מהם עושה זאת ככוונה תחילה, כסוכי נים מורעים של הק"ב הסובייטי.

הדבר הורס את "המירקס המוראלי" של העם.

כל זה מפני שהדמוקרטיה היא חופשית וקיצונית מדי.

הנה הוא כנה תיפארתו: האויב הפנימי. הגיים החמישי. הקשר הנפשעי.

הנה ג'ו מקיארתרי. הנה הדרך המובילה

לדכאו ולבוכנוואלד. לשריפת-הספרים.

האויב הפנימי הוא גדול רוב. אם לא נקום עליו במהרה, התוצאות עלולות להיות נוראות.

ישראל נסחפה בגל השמאל החדש, ששטף וניגע את העולם המערבי החל מלפני 12 שנה — ונדבקה במחלה.

לא רק קשר נפשעי יש כאן, לא רק קונספירציה נוראית, אלא גם מחלה. המילה "מחלה", כהגדרה להשקפות מתגנדי, היא סימן-ההיכר של הפאשיסט המצוי. כי ב מקום שיש מחלה, יש חיידקים.

חיידקים צריכים להשמיד, פי סית, בני רחמים.

מי הם החיידקים? קודם כל, אותם משוררים, פרופסורים, זמרים וכו'. אבל, אויב, המחלה דבקה גם בארזים. אפילו בגנרלים של חיל-האוויר.

בעור וייצמן, למשל. (נזר וייצמן) טיפס על הפחדים וה"היסטריה שלטם בצורה יוצאת מהכלל. הוא גבר פיקח."

עזר וייצמן מנע, בשעתו, את מינויו של בני פלד כמפקד חיל-האוויר במקומו. אולי — מי יודע — מונחה גם הוא על ידי הק"ב, שרצה לחסום את הדרך לפני הגנרל החושף את המזימות האפלות של מוסקוה?

מכאן רק צעד אחד לתנועת "שנים עכשיו", אין צורך לכבוז מרים רבות על חבורה בוגדנית זו.

הם רוצים לא יותר מחוזה-שכירות במיוחד-התיכון. אני רוצה להיות בעלי בית, כי לי יש נכדים, ולאנשי שלום עכשיו אין נכדים, או שהם חושבים ש"הנכדים שלהם יכולים לחיות במונטריאול, שלי אינם יכולים לחיות במונטריאול."

הנה כי כן: אספסוף של יורדים, או אבותיהם של יורדים, נגועי השמאל החדש, חניכי המורים והסופרים סוכני-הק"ב. התמונה ברורה. גם המסקנה.

פאשיסט רוצה להגיע לשלטון. אבל ברור לו, בדרך-כלל, שהוא יכול להגיע לשלטון רק בתנאים קטסטרופליים, בעיתות משבר לאומי גדול.

הנה הקטע המתאים בראיון: שאלה: "אינך רוצה להיבחר באיזה שלב?"

פלד: "לא על ידך". שאלה: "על-ידי מי?"

פלד: "בדור הבא. כשתתפכחו. כש"תתפאו. אזלי האמריקאים באמת ירפאו אתכם. אני מת שקארטר יתן לחיזה טובה ויפסיק את הטיוע. כשהבטת תתרוקן פה קצת — המוח יתחיל שוב לעבוד."

זהו מירשם בדוק. האלוף המהבהב למד את ההיסטוריה.

אדוקף היטלר, למושג, הגיע לי שידטון כאשר היו כנרמניה שישה מיליון מוכבטלים.

מה אנשים יודע-דבר, שדיברתי עימם על ראינו של פלד, חיככו בי ברמנות, כמי שאומרים: עזוב, אנחנו מכירים אותו. חסר לו בורג בראש.

אינו מציע לחייד, אינו מציע לזלזל, כי זהו הדרך המובילה לחורבן בית שרישני.

יש בפאשיזם, בכל פאשיזם, נימה של הרס-עצמי, שאינו יודע מעצור.

במחלמת-העולם השניה אמר היטלר, באחד מנאומו, שאם העם הגרמני אינו די חזק ברוחו כדי להחזיק מעמד ולנצח, הרי מגיע לו להיחמק מעל פני האדמה. הרדיו הבריטי הקליט פסוק זה, ושידר אותו לאחר מכן מאות פעמים בשידוריו לגרמניה. איני יודע כמה רבות חיילים גרמניים שמעו שידורים אלה והחליטו שאסור להם להקריב את חייהם למען מטור רף המסוגל לאמר בדברים כאלה. גרמניה נכנעה, קמה מחדש על רגליה, וכיום היא חזקה יותר מתמיד.

אני מבקש לחזור ולהפנות את תשומת הלב לפסוקים אלה בדבריו של הגנרל פלד:

"אם תיווצר סכנה שהחוקה הישראלית תופל בכנסת בדרך דמוקרטית, משום ש-14 מיליון יהודים לא יצליחו — או לא ירצו — לתמוך בה, אם רובם יחליטו שלא לעלות ומיפער ניכר מהתושבים הנוכחיים ירדו לארצות-הברית — שיהיה כך! לא מגיעה לעם היהודי מדינה משלו."

הנה הברירה, הנובעת מתפיסתו של פלד, על פי פלד עצמו: עצמו: הרייך הישראלי שהוא מציע, או חיסול מדינת-ישראל.

מישהו אכן מהבהב כאן. ברק שר שיעזן.